ఎర్రగులాబీ

జీవితపయనంలో అడుగడుగునా అలసిన మనిషి ఒయాసిస్సులాంటి హృదయాన్ని కోరుకుంటాడు.

పగలల్లా పయనించి అలసిన సూర్యుడు పడమటి కొండవాడిని చేరుకుంటున్నాడు.

నీరెండవచ్చి ఆ యింటి ముందున్న పచ్చని చెట్లమీద వాలి గిలిగింతలు పెడుతోంది.

చల్లని గాలి తరంగ మొకటి వచ్చి మెట్లమీద నిలబడి చూస్తున్న శిల్పను వాటేసుకుంది. శిల్ప శరీరంలో సన్నని గగుర్పాటు హృదయంలో ఏదో తెలియని కొత్త తుళ్ళింత.

"పొద్దుటనగా వికసించి ఆరిపోతున్న దీపంలా ఉన్న గులాబీకి ఒక మహాత్ముని చిరునవ్వులా ఆ ఆనందమెందుకో! ఆ స్వల్పకాల జీవితంలో తన ఆనందాన్ని, పరిమళాన్ని లోకానికి పంచి తెల్లారితే రేకులు రాల్చేస్తుంది. ఆ కాస్త వ్యవధిలోనే అన్ని పూలలో తానై బతుకుతుంది. మనిషలా బతకలేడెందుకో? బతకాలని ఉన్నా మనసు సుఖంగా బతకనివ్వదు. ఆ గులాబీకి లేని మనసు ఈ మనిషికెందుకో? అడుగడుగునా తృప్తి, అసంతృప్తుల మధ్య తులాభారాలు!"

శిల్ప మనస్సులో విరిగిపడి లేచే తరంగాల్లా కోటి ఆలోచనలు.

"అమ్మా! శిల్పా!" అత్తగారి పిలుపు బడిగంటలా వినబడింది. శిల్ప ఉలిక్కిపడి లోపలికి నడిచింది.

"అత్తయ్యా! పిలిచారా?"

"అవునమ్మా! అలా ఎంతసేపని నిలబడతావు? శేఖర్ వచ్చే వేళయింది. వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకో? ఈ రోజు సినిమాకు తీసుకెడతానన్నాడుగా!"

"ఇలా ఎన్నో సార్లు చెప్పాడు! ఒక్కరోజూ చెప్పిన టైమ్‌కి ఇంటికి రాడు. అందుకే ఈ రోజూ నమ్మకంలేదు" శిల్ప మాటలు మనస్సులోనే ఉండిపోయాయి. తల్లిలా ఆదరిస్తున్న రాధాదేవితో ఆ మాటలు అనలేకపోయింది.

"అలాగే అత్తయ్యా!" శిల్ప తన గది వైపు నడిచింది.

శిల్ప ముఖం కడుక్కుని పౌడరు రాసుకుంది. ఎర్రని బొట్టు పెట్టుకుంది. తనకు నచ్చిన చీర కట్టుకుని అద్దం ముందు నిలబడింది.

"దేవకన్యలా ఉంటావు. మహారాణిలా నీ జీవితం కాలుకింద పెట్టకుండా సాగిపోతుంది" అని అందరూ ఒకనాడు అన్న మాటలు ఆమె చెవుల్లో గింగురు మన్నాయి.

"కాని తన కళ్ళ కింద అప్పుడే నల్లని చారలు. తన బతుకు పొగబారిన గాజు చిమ్నీలా మసిబారిపోతోంది" విశాలమైన శిల్పకళ్ళు కన్నీళ్ళతో నిండిపోయాయి. అద్దంలో ఆమె ముఖం ఆమెకే కనబడలేదు. గుండె మోయలేనంత బరువైంది. నిలబడలేక వెళ్ళి సోఫాలో వాలింది.

"అమ్మా! శిల్పా!"

అత్తగారి పిలుపు వినగానే శిల్ప కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది. జుట్టు మరోసారి దువ్వుకుని చన్నీళ్ళతో ముఖం కడుక్కుంది. తిరిగి పౌడరు రాసుకుని బొట్టుపెట్టుకుని బయటకు వచ్చింది.

పాలరాతి శిల్పంలా నడచి వస్తున్న శిల్పాను రాధాదేవి కళ్ళార్పకుండా చూసింది. శిల్ప ముఖంలో నీలి నీడలు కొట్టవచ్చినట్లు కనబడుతున్నాయి.

"బృందావనంలో ప్రియుని వెంట హాయిగా తిరగవలసిన నిన్ను తెచ్చి కారడవిలో కట్టిపడేసాను. జంటను చేసాను గాని జీవితంలో జంటగా నడిపించలేక పోతున్నాను. ఈ పాపం నాదేనమ్మా!" రాధాదేవి మనస్సు విలవిల్లాడింది. అంతలో కాలింగ్ బెల్లు వినబడింది.

"శిల్పా! తలుపు తీసి చూడమ్మా!"

రాధాదేవి మాట పూర్తి కాకుండానే శిల్ప వీధి తలుపు తీసింది. ఎదురుగా రఘు నిలబడి ఉన్నాడు.

"శిల్పా! బాగున్నావా?"

ఆ కంఠంలో ఏదో ఆప్యాయత. ఆ మాటలో హృదయాన్ని తడిపే ఏదో మాధుర్యం. ఎండిపోయిన హృదయంలో చల్లని పన్నీటి జల్లులా కురిసాయి.

బాగున్నానని చెప్పలేని శిల్ప తలాడించింది.

రఘు చొరవగా లోపలికి వచ్చి సోఫాలో కూర్చున్నాడు. శిల్ప అపరాధిలా అతనివైపు చూడలేక పోయింది.

"ఇతను రఘూ అత్తయ్యా!"

"అలాగా! రఘూ అంటే మీవూరి అబ్బాయే కదూ!"

"అవునత్తయ్యా!"

"ఈవిడ మా అత్తగారు"

"నమస్కారమండీ!" రఘూ రెండు చేతులు జోడించి నమస్కరించాడు.

"రఘు లేకుండా శిల్ప పెళ్లి అయిపోతోంది. సంగతి తెలిస్తే అతను ఎంత బాధపడతాడో!" పెళ్ళిలో శిల్ప స్నేహితురాళ్ళు అనుకున్న మాటలు రాధాదేవికి గుర్తుకొచ్చాయి.

"ఇప్పుడితడెందుకు వచ్చాడో?" ఆవిడ అంతరాత్మలో ఏదో అనుమానం.

"శిల్పా! మీరు మాట్లాడుతూండండమ్మా! నేను టీ పట్టుకొస్తాను" రాధాదేవి టీ తేవడానికి వంటింట్లోకి వెళ్ళింది. రఘు ఇల్లంతా ఒక్కసారి కలయ చూసాడు.

"శిల్పా! మూగనోము పట్టావా? మాట్లాడవేం? నీ వీణానాదంతో ఈ ఇల్లంతా ప్రతిధ్వనిస్తూ ఉంటుందనుకున్నాను. నీ చిత్రాలతో ఈ గోడలన్నీ కళకళ లాడుతాయనుకున్నాను" రఘు చెప్పడం ఆపి శిల్ప వైపు పరిశీలనగా చూసాడు.

"మబ్బులు కమ్మిన ఆకాశంలో మరుగుపడిన చంద్రునిలా శిల్ప ముఖం కనబడింది" రఘు కొంత వరకు పరిస్థితి అర్థం చేసుకున్నాడు. అతని మనస్సు విలవిల్లాడింది.

"టీ తీసుకో బాబూ! శిల్పా! నువ్వు కూడా తీసుకో!" రాధాదేవి టీ అందించింది.

"శిల్ప వాళ్ళ అమ్మగారూ! నాన్నగారూ! అందరూ బాగున్నారా బాబూ"

"నేను కలకత్తాలో ఉంటున్నానండీ. అక్కడి సంగతులు నాకేమీ తెలియవండీ. శిల్పను ఒకసారి చూసిపోదామని వచ్చానండీ" చనువుగా మాట్లాడుతున్న రఘుని రాధాదేవి ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"శేఖర్ వచ్చేటప్పటికి ఆలస్యమవుతుంది బాబూ! నువ్వు భోజనం చేద్దువుగానిలే!"

"ఇప్పుడేకదండీ టీ తాగాను. భోజనానికేమిలెండి? మళ్ళీ వచ్చినప్పుడు చేస్తాను. నే వెళ్ళి పోవాలండీ! శిల్ప మీ చల్లని నీడలో సుఖంగా ఉండాలని కోరుకుంటున్నాను. ఈ మాటన్నందుకు ఏమీ అనుకోకండి. నమస్కారమండీ!" రఘూ వీధివైపు అడుగులు వేసాడు. అతని కళ్ళల్లో కదలిన నీటిచార రాధాదేవి కంటపడింది.

"రఘూ ఉన్నంతసేపూ ఏదో తెలియని ఆనందం. రఘూ వెంటే అది తిరిగి వెళ్ళిపోయింది" శిల్ప మనస్సు ఆలోచించలేకపోయింది. ఆమె రెండు కళ్ళు నీళ్ళతో నిండాయి. అక్కడ నిలబడలేక గదిలోకి వెళ్ళి మంచం మీద వాలిపోయింది.

"శిల్ప అతని వెంటే వెడుతుందేమోనని ఎంత భయపడ్డానో!" రాధాదేవి ఊపిరి పీల్చుకుంది.

"రఘూ కనబడితే నా బాధలన్నీ చెప్పుకోవాలనుకున్నాను. కాని అత్తింట్లో బందీగా ఉన్న నేను అత్తగారి ఎదురుగా ఏం చెప్పుకోగలను? అయినా చెప్పుకున్నా ఏం ప్రయోజనం? ఎవరి కష్టాలు, కన్నీళ్ళు వారివే. ఎవరి జీవితం వారే చక్కదిద్దుకోవాలి. ఈ అవమానాలు, తిరస్కారాలు నేనింక భరించలేను. నా ఓర్పు నన్నే వెక్కిరిస్తోంది. హృదయంలేని ఈ శేఖర్‌తో నే కాపురం చెయ్యలేను" దుఃఖం ఆపుకోలేని శిల్ప వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

కట్టలు తెంచుకు వచ్చిన నీరంతా సముద్రంలో కలుస్తుంది. తర్వాత నది ప్రశాంతంగా ఉంటుంది.

శిల్ప కళ్ళలో పొంగి వచ్చిన దుఃఖం బయట కలిసింది. ఆమె మనస్సు కాస్త కుదుట పడింది. గతం ఆమె కళ్ళ ఎదుట నిలిచింది.

* * *

శిల్ప బి.ఎ. మొదటి తరగతిలో పాసయింది. శిల్ప కాలేజీలో మార్కులు తీసుకుని బస్సు స్టాపుకు వచ్చింది. ఎంత సేపయినా బస్సురాలేదు. శిల్ప చిరాగ్గా అటు ఇటు చూస్తూ నిలబడింది. "హలో! శిల్పా! కన్‌గ్రాట్యులేషన్స్. ఫస్టుక్లాసు వచ్చినందుకు అందుకోండి నా చిరుకానుక" రఘూ తన చేతిలో ఉన్న ఎర్రగులాబీని శిల్పకు అందించాడు.

శిల్ప చిరునవ్వుతో చేయిచాచి గులాబీని అందుకుంది. ఆ పువ్వు శిల్ప కంటికి ఎంతో అందంగా కనబడింది.

"ఏ వస్తువు ఎక్కడ ఉంటే అందమో అక్కడికే చేరుతుంది. ఈ గులాబీ మీ చేతుల్లో ఎంత అందంగా ఉందో చూసారా!" రఘూ మాటలకి శిల్ప పకపకా నవ్వింది. ఆమె బుగ్గలు ఎర్రగులాబీలయ్యాయి. ఆమెను చూసిన రఘూ హృదయం ఎర్రగులాబీ అయింది. అంతలో బస్సు రావడంతో శిల్ప అటు కదిలింది.

"శిల్పా నాకు ఉద్యోగం దొరికింది. మద్రాసు వెళ్ళిపోతున్నాను. నీతో ఒక్క మాట చెప్పాలని వచ్చాను" ఇంట్లో ఒంటరిగా ఉందని తెలుసుకున్న రఘు చొరవగా వెళ్ళి శిల్పతో చెప్పాడు.

అతనిని చూడగానే శిల్ప ముఖం వికసించింది. ఏమిటో చెప్పమన్నట్లుగా అతని వైపు చూసింది.

"నేను ఉద్యోగంలో చేరి త్వరలోనే తిరిగి వస్తాను. అప్పటి వరకు నువ్వు నాకోసం.............."

అతని మాట పూర్తి కాలేదు. ఎవరో లోపలకి వచ్చారు.

"టాటా!" రఘూ చెయ్యి ఊపుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

"రఘూ! ఏం చెప్పాలనుకున్నాడో? నేను కూడా ఎన్నో చెప్పాలనుకున్నాను. కాని చెప్పలేకపోయాను" శిల్ప పదే పదే అనుకుంది.

ఆ రోజు శిల్ప అక్క పెళ్ళి. మగపెళ్ళి వారి తరపున రాధాదేవి పెళ్ళికి వచ్చింది. బాపూ బొమ్మలా అందంగా ఉన్న శిల్ప అటు ఇటు తిరుగుతుంటే ఆవిడ ఆసక్తిగా చూసింది. "ఈ అమ్మాయి నా కోడలయితే శేఖర్ తిన్న బడతాడు. బయట తిరుగుళ్ళు మానేసి ఇంటిపట్టునే ఉంటాడు" రాధాదేవి అనుకున్నట్లుగానే శేఖర్ని పిలిచి శిల్పను చూపించింది.

సంసార జీవితంపై ఏ ఆశయం లేని శేఖర్ ఆమె అందం తన సొంతం కావాలనుకున్నాడు. శిల్పను పెళ్ళి చేసుకోవడానికి అంగీకరించాడు.

అప్పుడే వికసించి పురివిప్పిన నెమలిలా నాట్యం చేస్తున్న శిల్ప హృదయంలో రఘూ రూపం చిత్రించబడింది. చేతివేళ్ళతో వీణా తంత్రులు మీటి రాగాలు పలికించే ఆమె హృదయమే వీణై అతని జ్ఞాపకాలతో రాగాలు పలుకుతోంది. శిల్ప లేతహృదయం రఘూకోసం తపిస్తోంది. శిల్ప పెళ్ళి చేసుకోనని మొండి పట్టుపట్టింది. ఇంట్లో ఎవరూ ఆమె మాట వినిపించుకోలేదు.

పెద్దింటికి వెళుతోందని తండ్రికి సంబరం. కావలసిన నగలు, బట్టలు, లంకంత కొంప ఉన్నాయని తల్లి, అక్కచెల్లెళ్ళకు సంబరం. పెళ్ళికి ముహూర్తం పెట్టేసారు.

అప్పట్లో శిల్పకు ఇల్లు వదలి పారిపోయేటంత ధైర్యం లేదు. ఆత్మహత్య చేసుకునేటంత సాహసమూ లేదు. రఘుకి తెలిస్తే రెక్కలు కట్టుకువాలేవాడు. అతనికి తెలియజేయడానికి శిల్పకు అతని ఎడ్రస్సే తెలీదు. ఎవరూ తన బాధను పంచుకునే వారు లేక వొంటరిగా బాధపడింది.

పెళ్ళి పనులు సందడిగా ప్రారంభమయ్యాయి. కాలమే గాయం మాన్చినట్లుగా పెళ్ళి సందడిలోపడి శిల్ప క్రమంగా రఘూ సంగతి మరచిపోసాగింది.

అనుకున్నట్లుగానే శిల్ప, శేఖర్‌ల పెళ్ళి వైభవంగా జరిగింది. శిల్ప అత్తవారింట్లో అడుగు పెట్టింది.

ఆ రాత్రి కొత్త దంపతులకు మొదటిరాత్రి. రెండు మనసులు, రెండు తనువులు ఒక్కటయ్యేరాత్రి. శిల్ప గుండె వేగంగా కొట్టుకోడం మొదలు పెట్టింది. సన్నని శరీరం లేతీగలా అల్లాడిపోసాగింది.

పన్నీటి స్నానం చేయించి తెల్లని పాలనురుగులాంటి చీర కట్టించారు. ఘుమ ఘుమలాడే అత్తరు పూసి పూల మాలలు తల నిండా తురిమారు. అడుగులు తడబడుతుంటే నడవలేని శిల్పను బలవంతంగా గదిలోకి పంపారు. భయంతో చేతులు వణుకుతుంటే శేఖర్‌కి పాలగ్లాసు అందించింది. అతనివైపు సూటిగా చూడలేక అరమోడ్పు కన్నులతో నిలబడింది.

"లైటార్పు" శేఖర్ గొంతు ఖంగుమంది.

ఉలిక్కిపడి శిల్ప కళ్ళు తెరిచింది. భయంతో గజగజలాడింది. నిలబడలేక గోడకు అనుకుంది.

శేఖర్ ఆమె వైపు గుడ్లురిమి చూసాడు. అతనే లేచి వెళ్ళి లైటార్పి ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని మంచం వైపు లాక్కువెళ్ళాడు.

"అక్క, పిన్ని చెవిలో గుసగుసలాడినవన్నీ అబద్ధాలేనా?" శిల్ప మనస్సు చిన్నబోయింది. ఆమె ఎదురు చూసిన ఆనందమంతా కరిగి కన్నీరై కారింది. అయినా తలుపు తీసుకుని బయటకు రాలేకపోయింది.

ఆ చీకట్లో శేఖర్ ఆమె శరీరాన్ని ఆక్రమించుకున్నాడు. ఆమె కాదనలేక పోయింది. సున్నితమైన ఆమె పెదాలు, బుగ్గలు కొరికిగాట్లు చేసాడు. ఆమె అంగీకారం లేకుండానే ఆమె వక్షస్థలం మీద చేతులు వేసాడు. ఆమె అంగీకారం లేకుండానే ఆమెను పూర్తిగా ఆక్రమించుకున్నాడు. ఆమెను లాలించలేదు. తీయని మాటలతో కవ్వించలేదు. ఆత్మీయతను పంచలేదు. అయినా వయసులో ఉన్న ఆమె శరీరం నలిగి అలిసి నిద్రలోకి జారిపోయింది.

తెల్లవారింది మొదలు శిల్ప శరీరంలో ఏదో తడబాటు. శేఖర్ ఒంటరిగా కలిసి పలకరిస్తాడనే ఆశ. కొంగుపట్టి లాగుతాడేమోననే కోరిక. ఆమెను నిలవనియ్య లేదు.

"అమ్మా! శిల్పా! అబ్బాయికి కాఫీ యిచ్చిరామ్మా!"

శిల్ప అత్తగారి చేతిలోని కాఫీ కప్పు అందుకుని గదిలోకి అడుగు వేసింది. శేఖర్ తలెత్తి చూడలేదు. పలకరించలేదు. ఆమె ఉత్సాహం సగం నీరుకారిపోయింది. అయినా శిల్ప చిరునవ్వుతో కాఫీ కప్పు అందించింది. అతను అందుకోలేదు.

"అలా పెట్టు" ఆ గొంతు ఉరిమినట్టుగా ఉంది.

ఉరుము ఉరిమితే కడిమి వికసిస్తుందంటారు. కాని ఈ కడిమి వడలి ముడుచుకుపోయింది. శిల్ప చిన్న పిల్లలా రెండు చేతులతో కారే కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది.

"ప్రేమగా దగ్గరకు పిలిచి శేఖరే ఈ కన్నీళ్ళు తుడిస్తే ఎంత బాగుంటుంది. ఆ సుఖం మరే వస్తువు అందించగలదు. శేఖర్ బిగికౌగిలిలో నన్ను బంధించి ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తే నాకింత కంటే ఏం కావాలి? అతడు లాలనగా నా వీపు నిమురుతుంటే విశాలమైన అతన్ని వక్షస్థలం మీద వాలి అతని హృదయంలో తలదాచుకోడం కంటే నాకు అదృష్టమేముంటుంది". శిల్ప కోరిక జీవితాంతం కోరికగానే మిగిలిపోయింది.

"శేఖర్ సరసుడు కాడు. కఠినుడు" శిల్ప అంతరాత్మ ఘోషించింది.

"తానేమి తప్పుచేసానని తనకీశిక్ష" శిల్ప కుమిలి కుమిలి ఏడ్చింది. ఆకాశంలో హాయిగా ఎగిరే రాచిలుకను తెచ్చి పంజరంలో బంధించినట్లు బాధపడింది.

"అమ్మా! శిల్పా! ఒక్కసారి వీణ వాయించమ్మా! నాకు వీణంటే చాలా యిష్టం. నాకు రాకపోయినా నువ్వు వాయిస్తుంటే ఆనందించాలనే నిన్ను నా కోడలిగా తెచ్చుకున్నానమ్మా. ఈ యింటికి కోడలివైనా కూతురివైనా నీవేనమ్మా!" ఓ రోజు రాధాదేవి కోడలిని అడిగింది.

వీణ వాయిస్తున్న శిల్ప అత్తగారికంటికి అపర సరస్వతిలా కనబడింది.

రాధాదేవి నిజంగా బృందావనంలోని రాధై తన్మయత్వం పొందింది. శేఖర్ రాక ఇద్దరూ గమనించలేదు.

"ఏమిటీ గోల? ఈ యింట్లో యిలాంటివి పనికిరావని ముందే చెప్పాను. ఒకసారి చెబితే బుద్ధిరాదను కుంటాను"

శేఖర్ ఎడమకాలితో వీణ తన్నుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు. "అమ్మా! శిల్పా! నన్ను క్షమించమ్మా! శేఖర్ మనిషికాడు. కర్కోటకుడు. వీడు మారడమ్మా! మారడు" రాధాదేవి హృదయం పశ్చాత్తాపంతో కుమిలిపోయింది.

శిల్ప కళ్ళు తిరిగి అచేతనంగా నేలవాలింది. రాధాదేవి ఆమె ముఖం మీద నీళ్ళు జల్లి తుడిచింది. శిల్ప కళ్ళు తెరవగానే వేడి వేడి పాలు తాగించింది.

రాధాదేవి కూడా మరెప్పుడు వీణ వాయించమని అడగలేదు. కొడుకు ప్రవర్తన ఆమెను మరింత కుంగతీసింది. ఆమె ఆరోగ్యం రోజు రోజుకు దిగజారడం మొదలు పెట్టింది.

*　　　*　　　*

గతం నుంచి బయటకు వచ్చిన శిల్ప భయంతో వణికింది. తానొక ఆగాధంలో కూరుకుపోయానని బాధపడింది. భవిష్యత్తేమిటో ఊహించుకోలేక ఉక్కిరి బిక్కిరయింది. అప్పటికే సినిమా టైం దాటి రాత్రి భోజనాల సమయమయింది.

"ఇలా గతం తలుచుకుంటూ కూర్చుంటే కాలమే తెలియదు. అనారోగ్యంతో బాధపడుతున్న ఆవిడను మరింత బాధపెట్టకూడదు" శిల్ప బయటకు వచ్చింది.

"అత్తయ్యా! అన్నం తింటారా? వడ్డించనా?"

"జ్వరం తగిలినట్టుందమ్మా! నేను భోజనం చెయ్యను నువ్వు వడ్డించుకోమ్మా!"

"ఇదేమిటత్తయ్యా! ఒళ్ళు ఇంత వేడిగా ఉందేమిటి?" శిల్ప అత్తగారి ఒంటిమీద చెయ్యివేసి చూసి కంగారుపడింది.

"పోయేవయస్సే కాని వచ్చే వయస్సు కాదు కదమ్మా! ఏదో ఒకటి వస్తూనే ఉంటుందమ్మా. అంత కంగారు దేనికి? ముందు నువ్వు భోంచెయ్యమ్మా!"

"మానసిక బాధలతో పాటు శారీరక బాధలెల్లా తట్టుకుంటావత్తయ్యా! పెరుగుతున్న వైద్య విజ్ఞానమంతా రోగాలు తగ్గటానికే కదా! మానసిక వ్యాధులకే మందుల్లేవత్తయ్యా!"

"ఏ వ్యాధులకైనా మందులున్నప్పుడు మానసిక వ్యాధులకు కూడా మందులుంటాయి. ఆ మందులు వైద్యుడు కాదు ఇచ్చేది! మనమే కనిపెట్టుకోవాలి. సమస్యలతో కుమిలిపోవడం కాదు. సమస్యని పరిష్కరించుకోడానికి ప్రయత్నించాలి. ప్రయత్నం మానవ ధర్మం. అది మర్చిపోకూడదు శిల్పా!"

అత్తగారి మాటలు జాగ్రత్తగా విన్న శిల్ప ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఈ సందేశం నాకేనేమో?" ఆవిడ ఆలోచనల ముందు నేనెంత. మనస్సులోనే ఆవిడను అభినందించింది.

అత్తగారికి మందులు వేసి పడుకోపెట్టింది. అప్పటికీ శేఖర్ ఇంటికి రాలేదు. శిల్ప పట్టెడు అన్నం కంచంలో పెట్టుకుంది. ముద్ద గొంతు దిగకపోయినా కుక్కుకు మింగింది. వంటిల్లు సర్దింది. అత్తగారిని మరోసారి పలకరించి గదిలోకి వెళ్ళి పడుకుంది.

శిల్ప మనస్సు చుట్టూ ఆలోచనలు జోరీగల్లా మూగాయి. "శేఖర్‌కి హృదయం లేదు. అంటే శేఖర్ మనిషి కాడు. మనిషి కాని శేఖర్‌తో తానింక కలిసి కాపురం చెయ్యలేదు. ఈ మంగళ సూత్రాలూ మూడు ముళ్ళు శారీరక బంధాలు. ఇవి స్త్రీ పురుషులు కలిసి జీవించడానికి లైసెన్సులేకాని కలిసి కాపురాలు చేయించలేవు. మనసులు కలిస్తేనే మనువవుతుంది. లేనినాడు అది రాతిబొమ్మల పెళ్ళే. ఈ బంధాలకు దూరంగా వెళ్ళిపోవాలి" శిల్ప మనస్సులో చెలరేగిన ఆ కొత్త ఆలోచనతో మనస్సు కాస్త కుదట పడింది.

"అత్తగారికి జ్వరం తగ్గగానే ఒక నిర్ణయం తీసుకోవాలి" ఆలోచనలతో అలసిన శిల్ప నిద్రలోకి జారింది.

నాలుగు రోజుల్లో రాధాదేవి జ్వరం తగ్గి మామూలు స్థితికి వచ్చింది. ఆ నాలుగు రోజులు శిల్ప ఆవిడ పక్కనే ఉండి సేవలు చేసింది. ఆ నాలుగు రోజులు శేఖర్ యింటికి రాలేదు. శిల్ప తిరిగి ఆలోచించడం మొదలు పెట్టింది.

"అత్తగారు తనని చూసి స్వార్థపరురాలనుకుంటుందేమో! అయినా నేను లేకపోతే ఆవిడ ఒంటరిగా ఎలా బతుకుతుంది? అయినా జీవితంలో తానెవరో? ఆవిడెరో? నేను జీవితాంతం ఆవిడ వెంటే ఉంటానని వాగ్దానం చెయ్యలేదు. ఆవిడ దారి ఆవిడ వెతుక్కుంటూ నాకు పెళ్ళి చేసింది. అంతా మోసం, దగ, నటన. నా దారి నేను వెతుక్కుంటూ వెళ్ళిపోవాలి. శేఖర్ రాకుండానే యిల్లు వదలాలి. రఘూని వెతుక్కుంటూ వెళ్ళిపోవాలి"

శిల్ప కంగారుగా బట్టలు సర్దుకుంది. తనదంటూ ఏదీ వదలలేదు. అన్నీ పెట్టెలలో పడేసుకుంది. మోయలేనంత బరువుగా ఉన్న రెండు పెట్టెలు చేతపట్టుకుని బయటకు వచ్చింది.

ఎదురుగా సోఫాలో అత్తగారు కనబడగానే శిల్ప గతుక్కుమంది. తప్పు చేసి పట్టుబడిన దానిలా నీరుకారిపోయింది. తలవంచుకుని అక్కడే నిలబడింది.

"ఈవిడ అత్తగారా? అందరిలా సాధించదు. నిందించదు. ఆవులిస్తే పేగులు లెక్కపెడుతుంది" శిల్ప బోనులో పడ్డ ఎలుకలా తప్పించుకోడానికి గింజుకుంది.

శిల్పా నువ్వు తీసుకున్న నిర్ణయం చాలా బాగుంది. కాని, కొన్నాళ్లు భర్తతో కాపురం చేసిన నిన్ను ఆ రఘూ స్వీకరించడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడా అమ్మా! చాటు వ్యవహానికైతే ఫరవాలేదు కాని ఏలుకోడానికి ముందుకు వచ్చే మగవాళ్ళెంత మందంటావు? రఘూకి అంత విశాల హృదయముంటే అంతకంటే ఏం కావాలమ్మా! అయినా ఒక్కమాట ముందే చెప్పివుంటే పసుపు కుంకుమలిచ్చి పంపించేదాన్ని కాదా? ఏదైనా మంచి సాహసమే చేసావు. డ్రైవరికి చెబుతాను ఎక్కడికి వెళ్ళాలో బయలుదేరు" రాధాదేవి సోఫాలోంచి లేచింది.

"శిల్పా! ఏమైంది నీకు" కళ్లు తిరిగిపోతున్న శిల్పను రాధాదేవి వెళ్ళి పట్టుకుంది.

ఆవిడ కేకలకు లోపలికి పరుగెత్తుకు వచ్చిన డ్రైవరు సహాయంతో శిల్పను మెల్లిగా సోఫాలో పడుకోపెట్టింది.

"శిల్ప మనస్సును ఎంతగా నొప్పించానో" రాధాదేవి ఓ పక్కబాధపడుతూనే డాక్టరుకి ఫోను చేసింది.

లేడీ డాక్టరు వచ్చి పరీక్ష చేసింది.

"రాధాదేవిగారూ! మీరు నాయనమ్మ కాబోతున్నారండీ!" రాధాదేవి సంతోషానికి అంతులేదు.

"డాక్టరుగారూ! ఇదంతా మీ చలవండీ! నా జన్మ చరితార్థమయిందండీ" రాధాదేవి ఆవిడకు ఇవ్వవలసిన దానికంటే ఎక్కువ ఇచ్చి పంపించింది.

"అమ్మా శిల్పా! తొందరపడి ఏమేమో అన్నాను. నన్ను క్షమించమ్మా!" రాధాదేవి శిల్ప రెండు చేతులూ పట్టుకుంది.

"రఘూతో వెళ్ళిపోవాలనుకుని పొరపాటు చేసాను. ఈ విషయం శేఖర్‌కి తెలిస్తే ఏమనుకుంటాడో? శేఖర్ తండ్రి కాబోతున్నాడని తెలిస్తే తప్పకుండా

మారుతాడు" సంతోషంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతున్న శిల్ప అత్తగారి మాటలకి సిగ్గుతో మెలికలు తిరిగింది.

"క్షమించడానికే ముందత్తయ్యా! నేను చేసింది పొరపాటేగా" శిల్ప సోఫాలోంచి లేచి అత్తగారి పాదాలకు నమస్కరించింది.

"నువ్విలా వంగకూడదమ్మా! ఈ రోజు మొదలు నువ్వేపనీ చెయ్యకు. హాయిగా విశ్రాంతి తీసుకో. నాకు వెయ్యి ఏనుగుల బలమొచ్చిందమ్మా! నాకు దేముడే ప్రత్యక్షమై ఏమికావాలని అడిగితే నా మనవల్ని చూసుకుంటూ ఇంకో పదేళ్ళు బతకాలని కోరుకుంటానమ్మా" రాధాదేవి కారే కన్నీళ్ళు కొంగుతో ఒత్తుకుంది.

ఆ రోజు శేఖర్ అర్ధరాత్రి దాటాక యింటికి వచ్చాడు. శిల్పా, రాధాదేవి కూడా అతని కోసం ఎదురు చూస్తూ కూర్చున్నారు.

శేఖర్ భోంచేస్తుంటే రాధాదేవి పక్కనే కూర్చుంది. శిల్ప లేని ఓపిక తెచ్చుకుని కొసరి కొసరి వడ్డించింది.

జ్యోత్స్నాభిసారికలా తెల్లని వలువలతో తెల్లని మాలలతో శిల్ప అలంకరించుకుంది. ఎగసిపడే హృదయంతో గదిలో అడుగు పెట్టింది. శేఖర్ తలెత్తి ఆమెవైపు చూసి తిరిగి చూపులు మరల్చుకున్నాడు.

పాలపొంగులాంటి శిల్ప ఉత్సాహం మీద నీళ్ళు జల్లి నట్లయింది. అయినా మనసులోని మాట తొందర చేసింది. మెల్లిగా అడుగులు వేసి మంచం మీద అతనికి దగ్గరగా కూర్చుంది.

"మీరు ..... మీరు..... తండ్రి...... " వసంతారంభంలో కొత్త కోయిలలా ఆమె కంఠం పలికింది.

"తెలుసు! మా అమ్మ చెప్పింది" ఆమె మాట పూర్తి కాకుండానే శేఖర్ కంఠం ఖంగుమంది.

"ఏడు నెలల్లో మన బాబు మన ఒడిలో ఉంటాడు" అతని మాటలు పట్టించుకోకుండా పలికింది.

"బాబూ లేదు గీబూ లేదు అప్పుడే పిల్లలవసరం లేదు. పొద్దుటే డాక్టర్ దగ్గరకెళ్ళి అబార్షన్ చేయించుకో" పెద్దపులిలా గాండ్రించాడు.

లేడి పిల్లలా బెదురుతున్న శిల్ప శరీరం రోజులాగే శేఖర్ ఆక్రమించుకో బోయాడు.

శిల్ప పగబట్టిన అడత్రాచులా అతన్ని పక్కకు తోసింది. జరజర నడుచుకుంటూ పక్కగదిలోకి వెళ్ళి తలుపులు పెట్టుకుంది.

శేఖర్ కోపంతో ఊగిపోయాడు. శిల్పను ఏమీ చెయ్యలేక తలుపులు మూసుకుని ముసుగెట్టుకు పడుకున్నాడు. ధైర్యం చేసి శేఖర్‌ని తప్పించుకున్న శిల్ప పరిపరివిధాల ఆలోచించింది.

"ఈ దేశంలో నాలాంటి నిర్భాగ్యపు తల్లులెందరో ఉన్నారు. అందరిలా నేను కాకూడదు. ఇటువంటి తల్లులకు భర్త నెదిరించే ధైర్యం కావాలి. ఎదిరించే శక్తి కావాలి. కోరలు పీకే చాతుర్యం కావాలి. ఒకనాడు ధైర్యం చేసి ఉంటే నాకీ కష్టాలుండేవి కావు. రాత్రి నాలుగు గోడల మధ్య చీకటి గదిలో శరీర భాగాలు తడిమే ఆ చెయ్యి పగలు ఆదరించదు. భార్యాభర్తలు శారీరక, మానసిక సుఖాలను సమానంగా పంచుకోవాలని తెలీదు. ఈసారి నేను ధైర్యం తెచ్చుకోకపోతే నా గర్భంలో పెరిగే శిశువు నాశనమై పోతుంది" శిల్ప శేఖర్‌కి దూరంగా ఉండాలని నిశ్చయించుకుంది.

ఎప్పుడూ లేవని శేఖర్ ఆ రోజు 7 గం.లకే లేచాడు.

"శిల్పా" అతని కంఠం ఖంగుమంది.

"హాస్పిటల్‌కి నడు"

"నే రాదల్చుకోలేదు" శిల్ప మొండిగా సమాధానమిచ్చింది. కోపం పట్టలేని శేఖర్ చెయ్యి పైకెత్తాడు. శిల్ప దూరం జరిగింది.

కోపంతో మండిపోతున్న శేఖర్ శిల్పను ఒక్కతోపుతోసాడు. "అమ్మా!" అంటూ శిల్ప వెళ్ళి కుర్చీ మీద పడింది. పొట్ట చేత పట్టుకుని బాధతో మెలికలు తిరిగింది. వెంటనే హాస్పిటల్‌కు తీసుకువెళ్ళింది రాధాదేవి. శిల్ప నాలుగు రోజుల తర్వాత ఇంటికి వచ్చింది.

పాలిపోయిన ముఖంతో అచేతనంగా మంచం మీద పడిఉన్న శిల్పను చూసి రాధాదేవి భోరున ఏడ్చింది.

"అమ్మా శిల్పా! నేను చాలా తప్పుపని చేసాను. ఆ రోజే నిన్ను రఘుతో పంపి ఉంటే ఈ ఘోరం జరిగేది కాదమ్మా! నేనూ అందరి లాంటి మనిషినే. నా స్వార్థానికి నిన్ను బలిచేసానమ్మా! నా తప్పు సరిచేసుకునే అవకాశం నాకియ్యమ్మా" రాధాదేవి శిల్ప రెండు చేతులు పట్టుకుని బతిమాలింది.

"ఒకనాడు రఘూ నా మనస్సు నిండా వెన్నెల్లా పరచుకున్నాడు. కాని ఈనాడు నా మనస్సులో రఘూ లేడత్తయ్యా" శిల్ప ఈ మాటలు పైకనలేకపోయింది.

"కొన్ని తప్పులు సరిచేసుకునేవి కావత్తయ్యా! కాలంతోపాటు ముందుకు నడుస్తూనే ఉంటాయి" కంఠం బొంగురుపోయి శిల్ప మాట్లాడలేకపోయింది. అంతలో శేఖర్ లోపలికి వచ్చాడు.

"శేఖర్! నువ్వు చేసిన పనికి శిల్ప జీవితం సర్వనాపనం అయింది. ఇంక పిల్లలు పుట్టే అవకాశమే కోల్పోయిందిరా"

"పీడా విరగడయింది. సుఖంగా ఉండమను"

"శేఖర్! ఆమెను ఓదార్చడం పోయి ఇవా నీ మాటలు? నీ కోసం శిల్ప జీవితం సర్వనాశనం చేసానురా? మీ నాన్న యిలా చేసి ఉంటే నువ్వు పుట్టే వాడివి కాదురా".

"నువ్వు నన్ను కని పెంచి ఉద్ధరించిందేమిటి? నువ్వు నన్ను కనకుండా ఉంటే బాగుండేది" శేఖర్ విసురుగా లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ మాటలకి రాధాదేవి ఉలిక్కిపడింది.

"శేఖర్ మనిషికాడు, కనీసం జంతువుకూడా కాడు. వాటికి కూడా పిల్లల మద ప్రేమ ఉంటుంది" శిల్ప చీదరించుకుంది.

శిల్ప క్రమంగా కోలుకుంది. రాధాదేవి ఆరోగ్యం క్రమంగా క్షీణించడం మొదలు పెట్టింది.

"శిల్పా నేను ఇదిగో అదిగో అన్నట్టున్నాను. ఈ శరీరం నేలరాలకుండానే నీ జీవితం బాగుపడాలి. నువ్వు ఆనందంగా కనబడితే తప్ప నా ఆత్మకి శాంతి లేదు. నువ్వు రఘూని వెతుక్కుంటూ వెళ్ళిపో అమ్మా!"

"ఆ రఘూ ఎప్పుడో పెళ్ళి చేసుకున్నాడత్తయ్యా" శిల్ప మాటలు ఆవిడకు చెప్పలేకపోయింది.

"ఇప్పుడవన్నీ ఎందుకత్తయ్యా" శిల్ప ఒక చిరునవ్వు నవ్వింది. శిల్ప అలా ఎందుకు నవ్విందో ఆవిడ అర్థం చేసుకునే స్థితిలో లేదు.

ఆవిడ చేయి చాచింది. శిల్ప ఆవిడ చేతిలో చేయివేసింది. ఆవిడ కళ్ళు మూతలు పడ్డాయి. శిల్ప అచేతనంగా కూర్చుండిపోయింది.

శేఖర్ తల్లి చనిపోయిందని తెలిసి యింటికి వచ్చాడు. తల్లి శవాన్ని చూసి వెక్కి వెక్కి ఏడవలేదు. శిల్పను పలకరించలేదు. రాధాదేవి దహన సంస్కారాలు పూర్తి చేసాడు.

ఆటో వచ్చి గుమ్మంలో ఆగింది. శిల్ప తాళాలు తీసి శేఖర్ ముందు పెట్టింది.

"శేఖర్ నువ్వెంత అవమానించినా ఊరుకున్నాను. కాని నా కడుపు మీదే దెబ్బకొట్టావు. అందుకే నిన్ను క్షమించలేక పోతున్నాను. నన్ను క్షమించు" శిల్ప గొంతు విని శేఖర్ ఆశ్చర్యపోయాడు. క్షమించమని అడగలేకపోయాడు.

డ్రైవర్ శిల్ప సామాను ఆటోలో పెట్టాడు.

"అమ్మా! లక్ష్మీదేవిలా తిరిగేదానవి! ఈ యింటిని వదలి వెళ్లిపోతున్నావా అమ్మా" డ్రైవర్ వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు.

"నీ పాటి హృదయం ఈ యింటి యజమానికుంటే ఎంత బాగుండేది. ఒక వ్యక్తి మూర్ఖత్వం వల్ల అజ్ఞానం వల్ల ఎన్ని హృదయాలు విలవిల్లాడుతున్నాయో? ఆ వ్యక్తికి మాత్రం తెలియడం లేదు" శిల్ప మనస్సు మథనపడుతూనే ఉంది.

"రాములూ! నువ్వలా బాధపడితే ప్రయోజనం లేదు. ఈ ఇంటిని జాగ్రత్తగా చూసుకోవలసిన బాద్యత ఇంక నీ మీదే వుంది. నువ్వు ధైర్యంగా ఉండాలి"

"వయసులో చిన్నదానివైనా పెద్ద మనసుతో చెప్పవమ్మా" రాములు చేతులు జోడించాడు.

రాములు చూడకుండా శిల్ప కళ్ళు తుడుచుకుంది.

శిల్ప ఉద్యోగంలో చేరుతోందని, లేడీస్ హాస్టల్‌కి వెడుతోందని వీధి వాకిట్లో వికసించిన ఎర్రగులాబీకి తెలిసినట్లుంది చిరునవ్వుతో శిల్పకు వీడ్కోలు చెప్పినట్లు అటు ఇటు ఊగింది.

శిల్ప గులాబీకి చేయి ఊపింది. ఆటో ముందుకు కదిలింది.

శేఖర్ ముఖం పూర్తిగా వాడిపోయింది.

'కదంబం' 1996
రచయిత్రుల కథల సంకలనం